

С Ъ Д Ъ Р Ж А Н И Е

Т И С И Т О В А

К Н И Г А П Ъ Р В А

ТИ СИ ТОВА	11
------------	----

К Н И Г А В Т О Р А

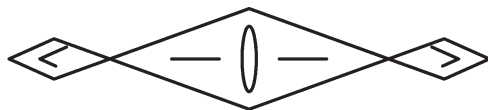
РАЗБИРАНЕТО	219
-------------	-----

К Н И Г А Т Р Е Т А

СВЁЩЕРИТЕ	423
-----------	-----

ТИ СИ ТОВА

Седемте системи на източната философия	11
Какво е силата?	23
Темата за духа и гушата	33
Самадхи	44
Обучение в познанието на атман	47
Мантра учението	52
Константата време	58
Времеви цикли	62
Центровете на прана	67
Менталното тяло	78
Как се записват човешките дела	85
Психичната енергия	96
Чакрите	107
Кундалини практика	117
Системата на прошката	136
Звездният човек	138
Какво е умът?	151
Приказката...	165
Частите и цялото	179
Отвъд познатото	200

Преди години с мен се случиха много странни неща, които не можех да си обясня. Но не това бе лошото, а фактът, че нямаше никого около мен, който да ми обясни какво точно съм преживял. Затова реших да стигна до истината сам. Този импулс ме въвлече в четенето на езотерична и духовна литература.

Паралелно със запознаването, с разбирането на различни философски течения развивах определени дарби, за които не подозирах, че съществуват у мен. Натрупаното познание прилагам в ежедневието за лечение на хората. Резултатите бяха смайващи, но лично мен не ме удовлетворяваше наблюдението, че дадена болест изчезва. Въпросът, на който исках да си отговоря, беше: кое е в основата на нарушения баланс в човешката природа? Как да достигна до причините за този нарушен баланс, а и, разбира се, до самата болест, която е негово следствие?

С течение на времето разбрах, че *знанието* е просто вид информация, докато *познанието* е нещо много по-различно, по-дълбоко. Ако един човек знае как се изработва музикален инструмент, не означава, че може да свири на него, още по-малко че умее да композира. Същото е и със знанието.

Ако имаш информация за дадена енергийна структура, не означава, че можеш да я прилагаш в ежедневието или пък да видиш *композирането* върху човешкия организъм. Всичко, което съм постигнал като познание, съм проверявал в практиката си и ако определена болест не се излекуваше

от тялото, това означаваше, че нещо не съм разбрал от даден тип учение. И обратно – ако болестта изчезнеше, разбирах, че правилно съм възприел и приложил определено познание. Именно това ме водеше напред и проумях, че за да осъзная цялото, трябва първо да разбера древните философии и едва тогава – върху тази духовна основа, развих концепции, които да прилагам в ежедневието, при общуването си с хората.

Свами Рама казва: *Единственият източник на познание е прекият опит*. Вярвам, че всеки човек търси свой път към истината. Според мен, за да достигнем до нея, по-ценно от личния опит няма.

Ти си Това е израз от учението *чхандогя упанишад*, с което мъдрецът Угдалака Аруни обяснява одухотворената същност, която присъства във всичко съществуващо. В духовен аспект – според мъдреца, изреченото утвърждава идентичността на душата с Бог.

В тази книга представям начина, по който възприех част от *Ведите*. Използвал съм и друга литература с една-единствена цел – да обобща древните истини в едно. И това *едно* е нещото, което според мен си струва да бъде разбрано. За написването на *Ти си Това* използвах трудовете на Рама Прасад, Кришнамурти, С. Радхекришн, Артър Авалон, Магхава Видярая, както и много други автори. Ако тази книга ви помогне да намерите своя път към истината, това би бил най-големият дар за мен.

Р. Чорбаджийски

СЕДЕМТЕ СИСТЕМИ НА ИЗТОЧНАТА ФИЛОСОФИЯ

Според философа мистик проф. д-р Ранад от Алахабадския университет, познат още като *Гурудева*, индийската философия се дели на седем системи: *веданта*, *йога*, *самкхя*, *вайшешика*, *мимамса*, *няя* и *будизъм*. В тях се търсят отговори съответно на седем основни групи философски въпроса:

1. Кои съм аз? Откъде и защо съм дошъл? Каква е връзката ми с многообразната Вселена и останалите човешки същества?
2. Каква е моята същинска природа и каква е същинската природа на проявения свят и неговата първопричина?
3. Каква е връзката между центъра на съзнанието и материалните обекти?
4. Каква е природата на формите и имената на материалните неща и как служат на истинската природа на човека, на всемирното съзнание?
5. Как да се ръководим в своите постъпки, докато сме в естествено то си тяло? Живеем ли след смъртта?

6. Какво е истината и как да стигнем до разумни заключения за нея?
7. Съществува ли страдание? Кои са начините, които могат да го изкоренят? Съществуваме ли след *нирвана*?

Трудовете на проф. Ранаг са безценно богатство. Той синтезира древните философии и ги представя в опростен и разбираем вид.

ОСНОВНИ ТВЪРДЕНИЯ В ДРЕВНИТЕ ФИЛОСОФИИ

ВЕДАНТА:

Аз съм самосъществуващото съзнание и блаженство – това не са мои характерни свойства, а самата ми същност. Не идвам от никъде и не отивам на никъде, а по-скоро придобивам различни форми и имам различни имена. Моята същинска природа не подлежи на квалификации и ограничения. Аз съм като океан, а всички създания са като вълни. Индивидуалната душа по същество е *Брахман* – всеобхватна, всепроникваща. Безполовият *АУМ* е нейното име (той е центърът), а Вселената е нейно продължение. Това е абсолютната, трансценденталната, безатрибутната реалност, която вечно въплъщава способността да сътвори отмерено в себе си своята вътрешна *Шакти*.

Силата на *Брахман*, наричана *майя*, се излъчва и създава впечатление на многообразна, но истината е, че разнородност няма и че неограниченото никога не става ограничено. Напротив – има насладване на ограниченото върху безкрайното, което се изкоренява, когато реалността от-

ново се разбули. Тогава човек се осъзнава в *Брахман* (Божеството, Абсолюта); разбира, че самият той е *Брахман*. Отъждествява се с Бога и така става едно с него.

Ето и най-важните твърдения във *ведантическата* философия, както са изложени в *Упанишадите*:

1. Тук няма нищо многообразно. От смърт към смърт броди онзи, който вижда нещата като разнородни.
2. Онзи, който е в покой, живее в *Брахман* – от когото се излъчва Вселената и в когото тя се стопява.
3. Всичко това е *Брахман*.
4. *Брахман* е чист *гносис* (интуитивно познание в духовното).
5. Този Аз е *Брахман*.
6. Ти си това.
7. Аз съм това.
8. Аз съм *Брахман*.

Философията, преподавана от пророците на *Ведите*, е позната от дълбока древност. По-късно великите мъдреци Вяса, Гауданага, Говинданага кодифицирали тези древни философии и обучили много последователи. Учителят Шанкара през VIII в. систематизира моноистичните школи и създава философията, наречена *адвайта-веданта*, или *брахма-видя*, т.е. *знанието за божественото знание*.

ЙОГА:

В *йогистката* философска система индивидуалната душа е търсеща душа, а космическото съзнание е първичната реалност, която тя открива вътрешно. *Йога* съвместява

практическите аспекти от всички религии и философски системи. Докато живее в многообразното явление, наречено *Вселена*, душата трябва да се грижи за физическото тяло, да го пречиства и да усъвършенства възможностите му. В тази система се практикуват най-висшите принципи на поведение и на контрол върху разновидностите на ума. Упражнявайки стабилност на телесната поза и на дъха, човекът се преобразява, като контролира сетивата си, и посредством концентрацията и медитацията достига *самадхи*. Крайната цел е да се постигне *кайвала* (усамотение и независимост от всякакви обвързвания). *Йогистката* система е позната от хилядолетия. През I в. *йогинът* Патанджали я кодифицира, като съставя 196 афоризма, наречени *Йога сутри*.

САМКХЯ:

Самкхя е дуалистична философска система, според която съзнателният *Пуруша* и несъзнателната *пракрти* са отделни, едновременно съществуващи и независими реалности. *Пуруша* – съзнателният принцип, също е двустранен: състои се от индивидуална душа (*джива*) и космическа душа, или Бог (*Ишвара*).

Всички школи на системата *самкхя* вярват в премахването на болките и злините, произтичащи от обвързването на *Пуруша* с *пракрти*, при което съзнанието забравя своята вечно чиста и вечно свободна природа.

Подобно на въже от три нишки, праматерията (*пракрти*) има три свойства (*гуни*), наричани: *самва*, *раджас* и *тамас* (покой, действие и леност). Всички явления във Вселената, включително и умствената дейност при хората,

не представляват нищо друго освен взаимодействието между тези три качества на *пракрти*. Когато трите *гуни* са балансираны, праматерията е в състояние на равновесие.

Всички индийски философски школи носят част от философията на *самкхя* в своите системи. Тя е основата на индийската психология, математика и медицинска система. (*За да се разбере тялото, трябва да се разбере цялата човешка природа.*)

Основател на школата *самкхя* е Асури. А учителят, обучил много последователи, е Капила – един от древните пророци. Следва ги Ишвара Кришна, който около III в. систематизира философията в *самкхя-карика*.

ВАЙШЕШИКА:

Вайшешика се свързва с името на древния мислител Канада. През III в. пр.Хр., след като разглежда елементите, техните атоми и взаимодействията им, той заявява, че предметът на неговата философия е *дхарма* – т.е. призвание, породено от принципите и правилата, водещи хората към просперитет в този живот и към най-висшето добро в следващия. *Вайшешика* се занимава с физиката и химията на тялото и на Вселената. В нея са представени девет елемента: земя, вода, огън, въздух, пространство, време, измерение, ум и душа и техните взаимодействия.

Науката е развита от Прашастанада през IV в.

МИМАМСА:

Системата *мимамса* е основана от мъдреца Джаймини около IV в. пр.Хр.

В нея *Vedute* се приемат за неподлежащи на съмнение свещени писания, разкриващи вътрешно познание. В *ми-мамса* е заложена вярата в спасението чрез дела; затова в нея е представен подробен комплекс от ритуали и подчертаване на преклонението и етичното поведение. Всичко това е развито във философията на *кармата*.

НЯЯ:

Няя е школата на логиците, основана от древния прорицател Гаутама. В нея като предпоставка за философско изследване е възприето съмнението и затова основен акцент са подробно разработени правила на дебата. Всички индийски философски школи и до ден днешен следват логическата система на *няя*. През XVI в. тя се доразвива в сложен метод, наречена *неологика* (подобна на математическата логика в съвременната западна култура).

БУДИЗЪМ:

Гаутама Буда е роден в Капилавасту, близо до древния ашрам на мъдреца Капила – един от основателите на философията *самкхя*. Под ръководството на своя учител Адара Калама Гаутама я изучил задълбочено и открил четирите благородни истини:

1. Съществува страдание.
2. Съществува причина за страданието.
3. Страданието може да се изкорени.
4. Съществуват начини да се изкорени страданието.

Четириите благородни истини са представени в *Йога сутритите* на Патанджали. Но двете философии – *ведантичeskата* и *будистката*, се различавали във фундаменталното разбиране за Аза и за неговата непознаваемост. Древните *ведически* пророци подчертавали, че Азът е извън ума и затова е непознаваем. Буда отказвал да участва в метафизически умозрения и извел нова, напълно различна доктрина: за да опознаеш Аза, трябва да преминеш по т.нар. *осморен път на действие*. Според запознатите това са петте нива на елементите плюс *манас*, *ахамкара* и *будхи*. В последното, най-fino ниво на съзнание – *будхи*, Азът става разпознаваем и се достига *нирвана*.

Седемте философски системи, разглеждащи различни аспекти от нашата действителност, се стремят към висока, свещена, божествена цел. Именно заради това в някои свои основни черти си приличат. Без значение кой и как ги интерпретира, тези учения се приемат за абсолютни истини.

* * *

По пътя към просветлението човек се запознава с много и различни доктрини, свързани с обяснението на процесите в човешкото тяло и в Космоса. Когато индивидът се развива физически и интелектуално, тогава у него се извършват вътрешни трансформации, които обобщено се наричат *йога*. Има над 400 вида *йога*, но основните пътеки са шест.

1. БХАКТИ ЙОГА

Това е пътеката на сърцето. Тя е свързана със саможертвата, почитанието и състраданието. Важни добродетели са: скромността, нежността, чистотата, простотата и искреността. Последователите на *бхакти йога* насочват силата на емоциите си към Бог и мнозина от тях изпитват силно вълнение само при споменаването на неговото име; започват да леят сълзи, щом запечат по време на службите. От философска гледна точка следващият тази пътека не изпитва стремеж да слее личността си с Бог, а предпочита да има своя индивидуалност и да служи на Всевишния. Освобождението за него според *бхакти йога* е в постигането на такова положение в небесните полета, че да е в постоянна близост с Бог. Това не означава, че *бхакти йога* е свързана със сляпото следване – тази пътека не е толкова лесна, колкото изглежда.

2. ДЖНАНА ЙОГА

Това е пътеката на знанието, *йогата* на интелекта, изострен от внимателното слушане на словата на великите мъдреци. Втората фаза е съзерцанието на тези слова, третата е освобождението. Тази пътека е опасна – твърди се, че по нея се върви като по острието на бръснач. Нужна е категорична дисциплина и непривързано съзерцание, за да не се изпадне в краен егоцентризъм и суета.

3. КАРМА ЙОГА

Това е пътеката на действието. По този път вървят онези, които вярват в силата на безкористното изпълнение

на задълженията. Тези последователи разбират, че всички плодове на човешките дела трябва да се посветят и предадат на Бог, обитаващ сърцето на всекиго. Само тогава самоотверженият труд има смисъл и освобождава индивида от веригите на *карма*. Тоест, когато човекът върши правилни дела, които не поробват, се освобождава от кръговрата на раждане и смърт. Това е философията на *карма йога*.

4. КУНДАЛИНИ ЙОГА

Следващият тази пътека знае много за тялото, за нервната система и за различните канали на енергията в човешкото тяло. От особена важност са специалните дисциплини, които помагат на практикуващия да контролира всички процеси в своя организъм. Първичната сила *кундалини*, която е в спящо състояние в основата на гръбначния стълб, съзнателно се събужда от *йогина* и се повежда по *сумна* към най-горната чакра. Там принципът на *Шакти* се слива с принципа на *Шива* и практикуващият постига висшите светове на Бога.

5. РАДЖА ЙОГА

Това е пътят на методичната дисциплина. Чрез нея ученикът се изкачва по стълбата с осем стъпала до състояние, наречено *самадхи*, т.е. единение с абсолютната реалност. Тази пътека е най-цялостно развита и систематизирана и съвместява основните концепции на представените дотук – *карма*, *бхакти*, *кундалини* и *джнана*.

Това е най-висшата от всички пътеки. Чрез нея изцяло се разбират микрокосмосът и макрокосмосът. За да се потегли по нея, се изисква силна философска мисъл и затова се практикува от малцина напреднали *йога* мъдреци. Следването на пътеката се основава само на информацията от книгите и може да отнеме много време. Затова е необходимо практикуващият да има вещ учител. Преди да се направи първата крачка, трябва да се познават издълбоко ученията на *тантра* и на редица източни философи.

Различните пътеки в ученията на *йога* отварят много въпроси, свързани с духовното самоусъвършенстване на личността. Най-важният от тях е: коя от тези пътеки да се следва, коя е подходяща за търсещия духовната истина?

Анандамой Ма – известна духовна учителка, е споделяла със своите ученици:

Онези, които не знаят какво искат, се объркват и често сменят пътеките си. Обърканият ум не го бива да следва никоя пътека. Копнеещите по истината трябва да се научат да търсят напътствие от компетентен учител, като следят за определени знаци и качества у него. Това са: себеотрицание, честност, искреност и контрол над ума, делата и речта. Учениците правят грешки, когато станат идеалисти, не се съобразяват със способностите си и не спазват определената дисциплина. Виждат само онова, което искат да видят. Привързват се към пътеката, която мислят, че следват. Изпълват се с фанатизъм и себелюбие и дори започват да се карат с хората. Това може да се случи с всеки търсещ, ако комплексът му за малоценност продъл-

жава да се задълбочава и да създава бариери, като така затваря вратите на познанието и го прави егоцентричен, необщителен и себелюбив.

Начинаещите често спорят и се хвалят за предимствата на своята пътека, но човекът, който е походил по нея, знае, че всички пътеки водят до едно и също място. Няма по-висши и по-нисши пътеки. Не е важно коя пътека се следва — човек трябва внимателно да наблюдава модификациите на собствения си ум и да се научи да ги разпознава.

Другият важен въпрос: отричането от света по-висше ли е от живота в света?

Индийският духовен учител и светец Махаватар Бабаджи (живял през втората половина на XIX в.) споделя:

Пътеката на отреклия се от света е много трънлива. Не е необходимо всички човешки същества да се отрекат от света. И всъщност не е важно да се отрекат материалните неща, защото човек в действителност не притежава и не е собственик на нищо. Затова не е необходимо да се отричаш от нищо освен от собственическото си чувство. Дали живееш в света, или извън него, няма голямо значение.

Причината за нещастieto е привързването към обектите в света. По пътя на делата задълженията не се отричат, а се изпълняват умело и безкористно. Отшелникът се отрича от вещите и се отдалечава от тях, но той си изпълнява своите задължения. Онези, които живеят в света като семейни, също изпълняват своите задължения. Тези хора, които стават себични, като получават и използват плодовете на своите дела, си нагяват голяма тежест. Става им трудно да достигнат освобождение от този самонало-

жен хомот. Ако не се отрече всякакво привързване и собственическо отношение, пътеката на отречението става ад. За да се постигне целта на живота, необходимо е човек да извършва задълженията си, независимо дали живее в света, или извън него.

Пътеката на отшелничеството и пътеката на действието, макар да вървят в различни посоки, са еднакво полезни за постигане на самоизвисяване. Законът на *карма* е еднакво приложим за всички.

Нашите минали *самскари* (умствени впечатления) са дълбоко вкоренени в несъзнателното. Тези спящи *самскари* създават различни мисловни *мехурчета* и намират израз в речта и делата ни. Хората, които успеят да изгорят своите умствени впечатления в огъня на познанието, се освобождават от робството, което сами са си наложили. Когато латентните впечатления бъдат изгорени в огъня на познанието, те губят способността да поклъват. Те са като изпечени зърна кафе. Можеш да ги използваш да си сvariш чаша кафе, но нямат способността да поклънат.

Ползата, която отшелникът извлича от отричането си от света, семейният постига чрез непривързаност. Отшелникът постига просветление извън света, а семейният – в света. Думата *непривързаност* не означава безразличие или липса на любов. Непривързаността и любовта са едно и също нещо. Непривързаността дава свобода, а привързаността дава робство.

Непривързаността и отричането разширяват съзнанието. Когато човек се научи да разширява съзнанието си или да се свързва с всемирното съзнание, Той вече не е в оковите на своята *карма*. Той е съвършено свободен. Такъв велик човек има сили да сочи и на другите пътеката към свободата.